

[Inici](#) > [arts](#)

El Montgrí pintat per Joan Pericot

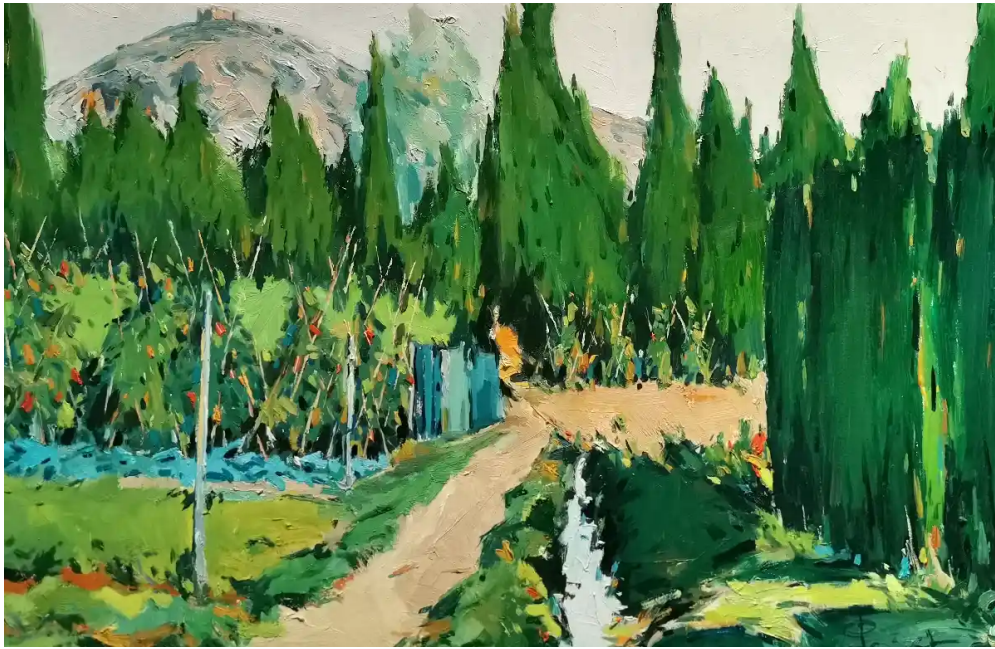
per **Eulàlia Rodríguez Pitarque**— 9 d'agost de 2025 a **arts** Temps de lectura: 3 minuts

Veig en els quadres que contemplo unes figures de límits imprecisos, de manca de detallisme i de colors aproximats als reals, encara que no ben bé els que té el Montgrí. A la vegada, a més de la muntanya, els components més reiterats en cada obra exposada són el castell, l'ermita, la vegetació, els horts, els camins i el cel. I tots ells amb uns colors molt vius de pintura a l'oli transportats a la tela i al cartró amb pinzellades enèrgiques ben denses. La matèria pictòrica és l'altra protagonista juntament amb el color.

La pintura de Joan Pericot és una pintura intensa, pel fet que els colors semblen haver estat plasmats amb la màxima força, a la vegada que en la pinzellada mostren el regust o dèbit impressionistes. És així que els seus paisatges del Montgrí recorden els de Francesc Gimeno, Joaquim Mir o José Maria Mascort, els seus pintors de referència. Amb ells comparteix aquest gust per la textura de la pròpia matèria i aquests límits indefinits de les formes. Tots tres coincideixen en la muntanya del Montgrí com a escenari sempre present, encara que sigui vista i besllumada en la llunyania.

Crec que darrere de cada traç hi ha la voluntat de transformar un paisatge real i reconeixible en els quadres, en un d'oníric, creant així un marc ideal per al somni, del qual fer sorgir un món de fantasia i donar-li d'aquesta manera un toc d'eternitat. No seria tant, la seva, la interpretació del paisatge, com la transformació d'un paisatge que porta l'ànima a l'escenari d'una vida somniada, desitjada i on es reflecteix la infinitud de l'univers, sense temps ni formes definides. En altres mots, tot un anhel d'eternitat.

És així, si més no, com entenc el Montgrí a l'exposició *Joan Pericot Garcia (1907-1987). Una vida entre línies i colors*, que es pot contemplar a la Casa Galibern de la Fundació Mascort de Torroella de Montgrí i que està comissariada per Rosa M.Creixell Cabeza. Una exposició on l'artista mostra la seva relació no només amb la pintura, sinó que també amb d'altres disciplines artístiques variades en tant que decorador, dissenyador, pintor, poeta, escriptor i activista cultural, miscel·lània que la comissària ha sabut conjugar molt bé.

En un ordre cronològic veiem els dibuixos i maquetes dels projectes arquitectònics de les primeres sales. A continuació s'hi exposen els dibuixos a tinta i les obres pictòriques a l'oli i els aquarel·les i olis dels paisatges de poblacions de l'Empordà emblemàtiques per a l'artista, tals com Calella de Palafrugell i Torroella de Montgrí. La relació d'arrelament, atracció i homenatge al paisatge de l'Empordà es reflecteix en cadascun dels quadres amb la intensitat amb què els seus colors del mar, el vent

Compartir 6 a Enviar ξ Enviar

Article anterior

Manuel Forcano i la seva autoantologia
Arabesc

Següent article

"L'Estartit és lleig?" Ai, Carinyo...

Eulàlia Rodríguez Pitarque

Eulàlia Rodríguez Pitarque (Barcelona, 1968) és llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i en Documentació per la UOC. També té el Màster en Educació i TIC (e-learning) per la UOC. És professora d'educació visual i plàstica a l'ESO, i de dibuix tècnic al batxillerat a l'Institut Castelló d'Empúries, des de l'any 1996. Ha pres part en exposicions, tant individuals com collectives, a diverses sales de distints llocs, així com també ha fet d'il·lustradora per a uns quants llibres d'altres escriptors o bé escrits per ella.